

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
lísti po
30 vin.

Naročnina
naj se pošilja
upravnístvu.
Rokopísi pa
urednístvu
'Ježa'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

KRILATE MISLI.

(PONATIS IZ „TISOČLETNE PRATIKE.“)

Marsikaterega človeka narava je bolj prikladna za mesarja, nego za —
jurista.

Nemško-madžarska deviza: „Z združenimi močmi“ — zatrimo Slo-
vane v Avstriji.

„Vola mesarju — Slovenca sodniku.“

„Kar je tvojega, je moje; kar je mojega pa tebe nič ne briga!“ je na-
čelo Nemcev napram Slovanom.

Na avstrijski tehtnici odtehta nemško okno življenje Slovana.

Kasta Samojedov zasledila se je te dnij med — Slovenci.

Zamahni z roko, odleti ti glava!

V Ljubljani, meseca krvotoka jubilejskega leta.

SKRIVNOST PROROKOVALKE.

„Srečna zakonca!“ Tako se je glasilo splošno mnenje, kadar se je jemalo v misel bogatega bankirja Fridolina Petača in njegovo soprogo Marjetico.

Mlada nista bila sicer več, kajti njiju zakonska vez se je že pred desetimi leti zadrnila.

Gospa Marjetica je imela komaj dvajset let, ko je sledila pet let starejšemu ženinu Fridolinu pred oltar.

Od tega dne nadalje so potekali neprenehoma medeni tedni. Nič kočljivega jima ni prišlo v vseh teh letih na pot zakonske sreče. Niti frfetanje štokrlje, ki se je med tem časom že štirikrat zglasila pri Petačevih, ter jima naklonila štiri zdrave in krepke dečke, ni motila srečne dvojice.

Gospa Marjetica je imela trideset let, a soprog Fridolin je bil še vedno proti njej tako ljubezniv, kakor v prvih tednih zakona. Nikdar ni pozabil poljubiti jo, predno je zatisnil oči k počitku; nikdar ni zapustil zakonske z modrim baldahinom opremljene postelje, da ne bi stisnil k sebi brhke Marjetice ter jo goreče poljubil. Dolgih deset let je točno izpolnjeval to svojo dolžnost.

Nekoč bilo je krasnega pomladnega jutra zbudila se je dražestna Marjetica ter zapazila v svoje začudenje, da je Fridolin skoro oblečen.

„Fridolin!“ vskliknila je očitajoče —

„Tako sladko si spala, pa te nisem hotel buditi,“ opraščal se je Fridolin.

„Toda nikdar se še nisi oziral na moje spanje?“ nadaljevala je Marjetica.

„Res je, toda ljubo dete, čas je, da postaneva pametnejša ter opustiva te otročarije. Deset let sva že poročena in ti veš, da te neizrekljivo ljubim. Saj si pametna in me boš razumela, kaj ne!“

Fridolin je brbljal še razno laskanje toda poljubil jo ono jutro ni.

In naslednje in kasnejše jutro tudi ne. Predno je legel k počitku jo je še poljubil, a jutranji poljubi so docela izostali.

Soproga Marjetica se je sicer žalostila zaradi te izpremembe, toda rekla ni ničesar. Ali jo soprog ne ljubi več tako goreče kakor doslej. Ali ima celo drug ideal . . . Take misli so ji rojile po glavi, a molčala je.

Neko jutro zapazi v nekem jutranjem časopisu oglas:

Slavna prorokovalka
gospa LENORMAND III.

se priporoča. Priznanja neštevilnih klijentov so na razpolaganje. Na željo oglasi se tudi na domu. Naslov: Na obrežju št. 48.

Pet minut po tem je že hitel postrežček s pismom k prorokovalki in eno uro kasneje je sedela slavna Lenormand III. v budoarju gospe Marjetice.

Gospa Marjetica je potožila modrijanki svoje srčne bolečine. Prorokovalka je pogledala na to Marjetici globoko v oči in jo potolažila: „Upam, da bom to zadevo kmalo povoljno uredila!“ Nato je prosila Marjetico, naj jo vede v spalnico. Tam je dolgo časa ogledovala pohištvo. Po kratkem pomisleku si je prorokovalka dala prinesiti palmovo vejo ter začela s slovesnim glasom izgovarjati: „Abracadabra, ponticiclamen, ubi ibi vinculorum i. t. d.“

Po teh besedah prišla je čarovnica trepetajočo Marjetico za roko ter ji dejala: „To bo pomagalo. Toda še neko malenkost vam bo treba upoštevati. Pohištvo stoji pod vplivom začaranja. Zato ne sme stati več na tem mestu. Tam, kjer stoji zdaj umivalnik, mora stati omara za obleko, tja pa kjer stoji zdaj omara za obleko, morate prestaviti postelji. Samo ako bodete izvršili moje naročilo natančno, jamčim vam za uspeh.“

Gospa Marjetica je ukrenila vse tako, kakor ji je ukazala Lenormand III.

Ko se je Fridolin vrnil zvečer domov, opravičila je izpremembo pohištva s tem, da je tako udobnejše in prijaznejše. Fridolinu pa je bilo prav in ni se dalje brigal za to.

Naslednje jutro pa je Fridolin vzbudil svojo soprogo zopet z gorečim poljubom iz spanja.

Čarodejstvo gospe Lenormand III. je imenitno učinkovalo. In ta učinek je bil trajen. Jutranji poljub je od tega dne zopet prišel v navado.

Nihče ni bil srečnejši od gospe Marjetice. Ta dogodek pa je zaupno povedala svoji iskreni prijateljici Amaliji ter ji obenem za take slučaje priporočila gospo Lenormand III.

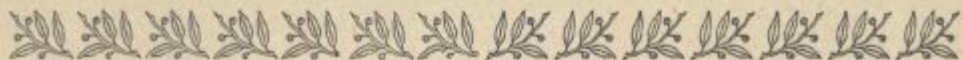
Amalija se je nasmehnila. Prvič ni prav nič verovala v vraže, drugič pa se ji tudi še ni bilo treba posluževati takih sredstev. Imela je še le dva-
indvajset let in bila prava krasotica. Vendar pa jo je zanimalo to skrivnostno dejanje. Obiskala je torej prorokinjo Lenormand III. na njenem stanovanju, stisnila ji dvajset kron v roko ter jej jih obljubila še dvajset, ako ji razodene, skrivnost, kaj je storila, da je njeni prijateljici pripomogla zopet do jutranjega poljuba.

Darilo dvajsetih kron in obljuba še dvajsetih je učinkovala na prorokinjo kar najbolje. Nasmehnila se je skrivnostno, nato pa ji začela pripovedovati:

„Vaša prijateljica Marjetica je res še vedno lepa gospa, toda to človeka ne sme varati. Prekoračila je pač trideseto leto. V svoji ukusni toaleti in pri večernih svitlobi je res krasna prikazen. Toda gorje, kadar posije solnce v lice taki ne več premladi dami. Zlasti po spanju! Tedaj se pokaže vsaka tudi najmanjša gubica in tedaj ni mogoče več utajiti tridesetih let in poljub izgubi svojo svežost . . .“

„In v čem se dotika to moje prijateljice Marjetice?“

„Pomislite, milostna. Vaše prijateljice postelja je stala tako, da ji je jutranje solnce posijalo naravnost v obraz in to je bilo napačno. Zdaj stoji njena postelja tako, da je nje obraz v polumraku in zdaj — zdaj se gospodu Fridolinu zopet priležejo njeni jutranji poljubi.“

Štapa.

Prijatelj (svojemu prijatelju v letovišču): „Dobro si se popravil v letovišču. Ali se ne čutiš že dovolj krepkega, da bi se vrnil k svoji ženi?“

„Ne, tako krepkega se pa še ne čutim!“

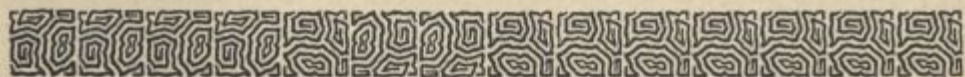

Lepa igra.

Mama: »No, Jelica, zdaj me pa všcipni lepo v lici ter mi daj poljubček!«

Jelica: »Aha, ti bi se rada igrala papana in hišinjo!«

ZVONIMIR MASLE:
OB POTUJČENI VASI.

Sen se ziblje čarovito,
svet objema nočni mrak,
in po nebu zborovito
razpeljan je rimski trak.

Nočne sape šepetajo,
cvete klonijo do tal,
trave med seboj kramljajo,
in čez bilje plove val . . .

Prepelica pedpedika,
v prosu smučé sem ter tja,
v travi kosec se pomika,
glas mu jeka od gorá.

Žabji rod v večerni zori
je ostavil temni stan,
stari in hreščeči zbori
jekajo mu čez ravan . . .

Glasbenik, gredoč ob vasi,
nemo meri svojo pot,
skoro prijajo mu glasi —
ki hrešči jih žabji rod:

Žabji rod se tu raduje,
domač še je žabji glas,
v vasi pa so šege tuje,
po jeziku — tuja vas . . . !

ZVONIMIR MASLE:

Gotovim krogom — o šolskem vprašanju.

Hrabro molčite kot kamen na cesti,
dokler ne zgrabi ga sila kolesna,
koji zastaviti hotel je tek:
čas je kolo in mladež je resna —
znala si bo vas iz pota pomesti!

Zatiralki naših šol . . . !

Le smeši se ta, ki se skuša z naravo
in streti jej hoče življenje in pravo:
kar vlada ubija nam čas dragocen,
iz ničle če vleči — kvadratni koren!

Sodba.

Ali ste kaj užaljeni, gospodična, da sem se Vam jaz vzlic svoji starosti drznil približati?«

»Kaj še! Mislim si pač, de morate biti zelo premožni, ker ste tako drzni.«

Popustljiva.

»Kaj, ti se hočeš poročiti z možem, ki je že šest mesecev sedel?«

»Nič ne de! Jaz sedim že štiriindvajset let!«

Noče se vjeti.

Gospa: „Kako vam ugaja moja hčerka, gospod doktor? Ali ni res sladko bitje?“

Doktor: „Prav imate, milostna, toda meni vse sladkarije zelo škodujejo!“

Ob vrnitvi.

Gospodinja (vrnivša se z letovišča svoji sobarici): „No, ali je bil moj mož ves čas zvest?“

Sobarica: „Jaz se ne morem pritožiti!“

Praktičen.

A: Katera izmed Goldmanovih hčera ti bolje ugaja?“

B: „Oprosti, še nisem preračunal!“

Obračun.

Ona: „Zaradi tebe sem odslovila zelo bogatega ženina.“

On: „Vidiš, to je bilo neumno! Kako bi zdaj tega človeka lahko potrebovala.“

Lepa obljuba.

Gospod (posredovalcu zakona): „Dama, katero mi priporočate, mi je všeč in vzal jo bom že zato, da ne bo moje ime izumrlo!“

Posredovalec: „Kar vzemite jo; za vse drugo bom že jaz skrbel!“

Mlada ljubezen.

- „Oh, Janko, obljubi mi vendar, da me boš vzel v zakon!“
— „Kaj ti res toliko daš na obljube?“
— „Jaz ne, toda zaradi mame moraš obljubiti; naj živi mama v tej domišljiji!“

Ženska politika.

„Kaj si vendar storila, ko je čul tvoj soprog v stranski sobi, kjer si imela skritega svojega častilca, ropot?“

„Rekla sem mu, da ga čaka krojač z računom,“ in takoj jo je popihal z doma!“

Pogojno.

On: „Gospodična, jaz vas bom ljubil na veke!“

Ona: „Res, tudi po poroki?“

On: „Gotovo; seveda če si bodete izbrali primerne soproga!“

V zadregi.

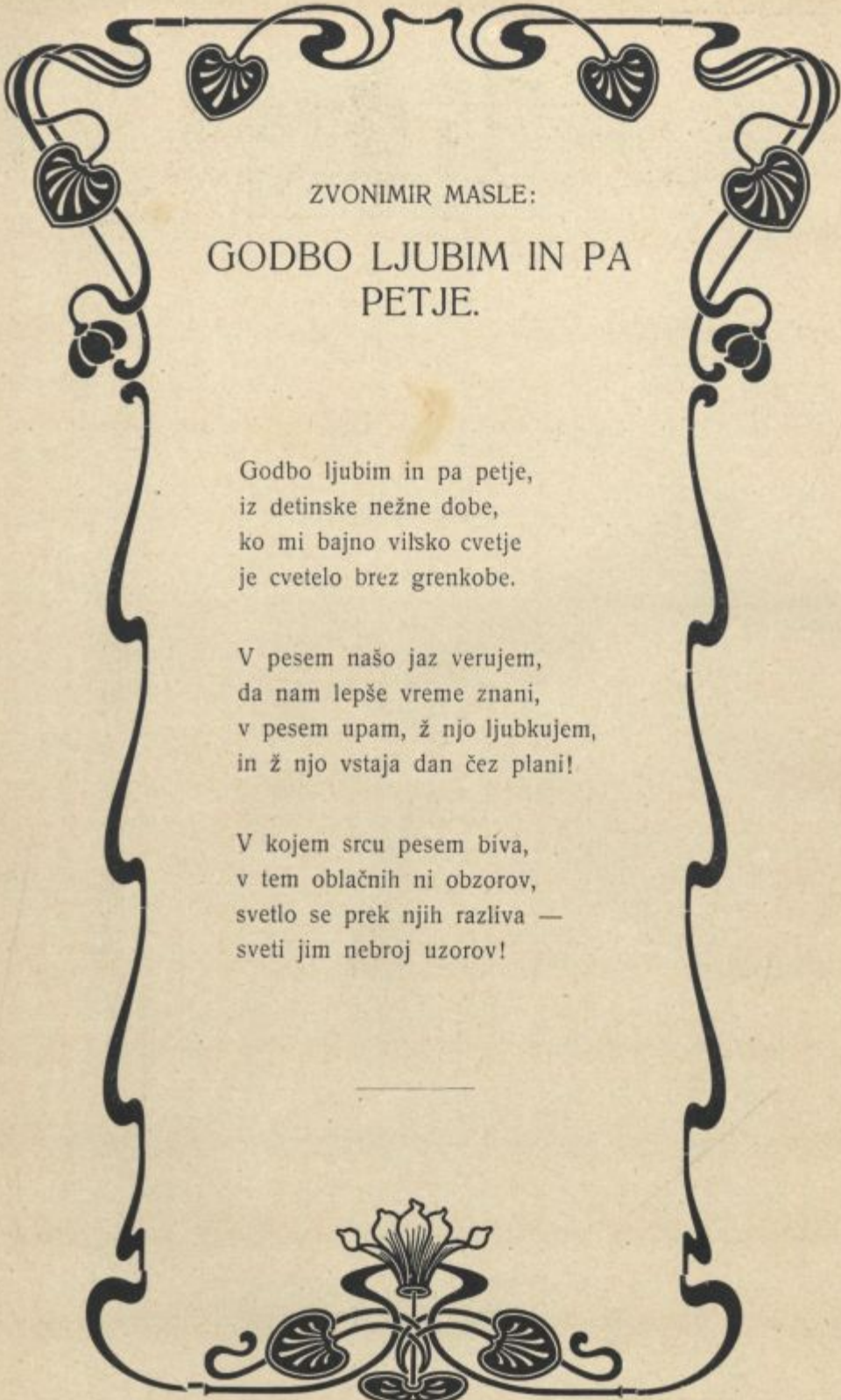
Trgovec (svojemu uslužbencu): „Kdo pa je bila ona dama, s katero ste se sinoči po Latermanovem drevoredu izprehajali?“

Uslužbenec: „To — to — to je bila moja sestra!“

Trgovec: „Tako! Jaz sem pa vedno mislil, da nimate nobene sestre!“

Uslužbenec: „Saj, saj — jo nimam še dolgo!“

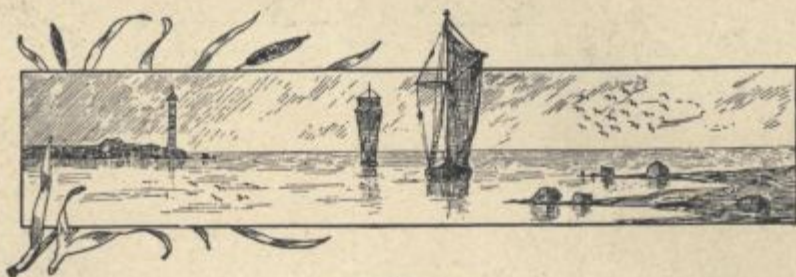
ZVONIMIR MASLE:

GODBO LJUBIM IN PA
PETJE.

Godbo ljubim in pa petje,
iz detinske nežne dobe,
ko mi bajno vilsko cvetje
je cvetelo brez grenkobe.

V pesem našo jaz verujem,
da nam lepše vreme znani,
v pesem upam, ž njo ljubkujem,
in ž njo vstaja dan čez plani!

V kojem srcu pesem biva,
v tem oblačnih ni obzorov,
svetlo se prek njih razliva —
sveti jim nebroj uzorov!

ZVONINIR MASLE:
PO SVETU...!

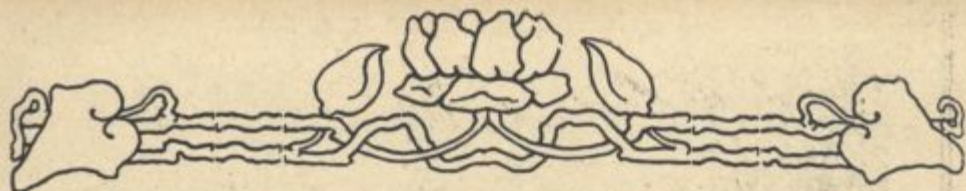
Po svetu širnem tebe žene,
da vidiš delo tujih rok,
in tuje šege, tuje žene,
in čuješ njihov smeh in jok

Da vidiš divne, slavne kraje,
blesteča mesta in vasi,
in širne gozde, temne gaje
in polja spet med travniki.

Tam skušnje zbiral boš marljivo,
da delo boš po njih ravnal,
ko znanje bo zadovoljivo
domov nemir te bo prignal.

Krasná je zemlja rodna tvoja,
krasnejše išči ne nikár —
ne bi dobil nikjer pokoja
in lepše našel ne nikdár!

Dostojno dekle.

„Kaj pa mislite, gospod! Jaz sem pošteno in dostojno dekle. Sicer pa, kakor vidim, tudi niste tako premožni, da bi vam lahko zaupala!“

V ljubezenski gorečnosti.

„Gospica, jaz vas ljubim nepopisljivo, brez vas ne morem več živeti, brez vas —.“

„Oj, kako ste vsiljivi, kako strašno ste vsiljivi!“

„Ne jezite se, gospica, saj nisem mislil tako hudo!“

Z vojaškega vežbališča.

Podčastnik (enoletnemu prostovoljcu): „Za boga, vstrelite že vendar ali mislite, da imate tudi pri streljanju trimesečni rok?“

Moderno.

„Povej mi, kaj pravzaprav predstavlja tvoja najnovejša slika?“

„Bomo videli, kaj bo rekla — kritika!“

Nesramnež.

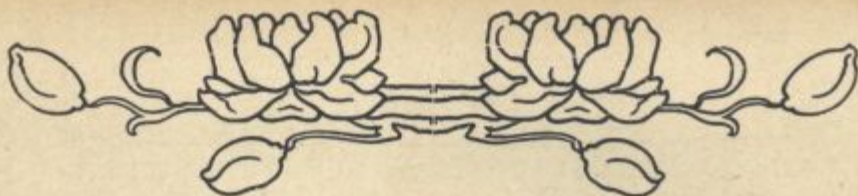
Stara koketna devica: „Pomislite, gospod profesor; ko sem bila deset let stara, zadela sem v loteriji desettisoč kron ter jih naložila v hranilnici!“

Profesor: „Tako! To ste pa gotovo zdaj že milijonarka!“

Po domače.

„Kaj, z mojo ženo se vi drznete tu tako nedostojno zabavati? Le počakajte, jaz bom že povedal vaši ženi!“

Proste misli.

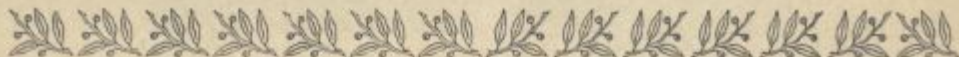
Srečna ljubezen je navadno nesreča za zdravje.

Deklico samo zaradi njenega premoženja ljubiti ni lepo; dovolj je, če se z njo poročiš.

Ni lepo, zapustiti ljubimko, dokler nima še nadomestka; k sreči ga ima že vsaka.

Ljubezen je luč življenja. Zato se jo hrani najraje za temo.

Marsikateri sobarici se še le tedaj posveti, kadar ji prenočevalec — luč ugasne.

Sumljivo.

Soprog (vrnivši se s potovanja svoji ženi): „Ali si mi bila pa tudi ves čas moje odsotnosti zvesta?“

Soproga: „Anton, kaj pa vendar misliš!“

Soprog: „Sumljivo se mi zdi, ker si tako malo petroleja požgala.“

Presenečenje.

Knjigovodja: „Gospica, po uradnih urah bom z vami v svojem stanovanju vso korespondenco še enkrat pregledal!“

Korespondentinja: „Tako! V moji prejšnji službi sva jo pa s šefom samim pregledovala!“

Neizkušén.

- »Ali si ti že kdaj svojega bratranca poljubila?«
- »Ne, bojim se, da bi ne zakričal!«

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbeva in pohištvena
pleskarka.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.
Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Frančiškanske) ulice 6.